

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > פרשת השבוע תשסה 054 זאת הברכה >

פרשת השבוע תשסה 054 זאת הברכה

דבקות, ולמעלה מן הדבקות

א

אושפיזא דמשה.

"וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו" (לג, א).

"לפני מותו" - יש בזה שתי משמעויות.

בפשיטות- החיים הם 'לפני' המות. מאידך- מה שמגיע 'לאחר' המות גם הוא מוגדר כ'לפני' המות.

והרי שהפסוק "לפני מותו" מתפרש: מצד הזמן בפועל- זה היה 'קודם' המיתה, זמן שעדיין משה רבנו היה חי נשמה בתוך גוף כאן בעוה"ז. אבל מצד פנימיות הדברים- הרי ש'לפני' המיתה הוא דבר ש'לאחר' המיתה, שהוא 'לפני' מצד התפיסה העליונה.

והרי שמתגלות כאן שלש מדרגות בדבר: יש את 'חיוו' של משה, יש את 'מיתתו' של משה, ויש את ה'לאחר' המיתה של משה שזה מוגדר 'לפני' מותו.

'חיוו' של משה רבנו- הם בבחינת רצון, כידוע שמש"ה בגימ' רצו"ן. שעת 'מיתתו'- היא בזמן רעוא דרעוין (זה"ק יתרו פח ע"ב), 'שורש' הרצונות. מהי אם כן המדרגה השלישית ש'לפני' המיתה, או בלשון אחר 'לאחר' המיתה?

ה'חיים' של משה רבנו הם בבחינת הרצון. אבל כל דבר יש לו 'שורש', והרי שהרצון יש לו 'שורש'- שזו בחינת רעוא דרעוין, 'שורש' הרצונות.

ה'שורש' של הרצון יש לו שתי פנים.

יש פן של 'שורש' הרצון- במבט ש'רצון' משתלשל מ'רצון', והרי ש'רעוא' דרעוין זה 'שורש' לרצונות, וה'רצון' של חיוו של משה מתפשט משעת מיתתו שזה 'רעוא' דרעוין. כל זה מצד תפיסת ה'יש'- ש'רצון' משתלשל מ'רצון', אלא ש'רצון' מושג משתלשל מ'רצון' לא מושג, בבחינת "והחכמה מאין תמצא" (איוב כח, יב) שבכל מדרגה, שה'יש' המושג' משתלשל מה'אין הנעלם'.

ומאידך יש בחינה יותר עמוקה ברעוא דרעוין: שהרצון, שורשו- ממקום נעלם ש'לא הוגדר' בו נקודת רצון!!!

ב

לשון העץ חיים ועוד: "כשעלה ברצונו לברוא נבראים". הרי, ש'שורש' הבריאה- זהו כשעלה ברצונו: ה'רצון'- הוא 'שורש' הנבראים!!

אבל באמת- "הוא ומידותיו חד". ונמצא, שהביטוי כשעלה ברצונו, אם נאמר שהכונה למידותיו של האין סוף כפשוטו, הרי "הוא ומידותיו חד", ואם כן ה'רצון' של האין סוף- הוא אין סוף, וא"כ- אין לנו 'שום נגיעה' בנקודת הרצון!

כל סוד הבריאה הוא בסוד "מבשרי אחזה אלוק" (איוב יט, כו) שהנבראים הם 'כלי' לאור העליון, ואם כן 'יש' לנבראים כלי להשגת הרצון, והרי א"כ, שהרצון ה'שורשי' שבו עסקין 'אי אפשר' להגדיר אותו כרצון של האין סוף כפשוטו!!

"רצונו לעשות רצונך" (ברכות יז ע"א), ה'רצונו' הוא הכלי של ה'רצונך', הרי שיש כאן 'ערכין' של בחינת רצון: שכשם שהכלי, ה'רצונו', הוא כלי של רצון מוגבל, כך גם ה'רצונך' מה שהכלי יכול להשיג- זהו אור של גבול, כי הבלתי בעל גבול הוא לא מושג. והרי, שה'רצון' שמוזכר בספה"ק, אף שמדובר ברצונו, עד כמה ש'נגעין' בנקודת רצונו- כבר לא עסקין ברצון הבלתי בעל גבול!!

שעת רעוא דרעוין שהיא גילוי של 'שורש' הרצונות, יש בה שתי בחינות כמו שזכרנו.

מחד, הרצון הנגלה- הוא ה'רצונו', ו'שורש' הרצונו- הוא מ'הרצונך', שזו בחינת רעוא דרעוין שהוא 'שורש' של הרצונות של הנבראים ומהותו "כשעלה ברצונו".

אבל מאידך, כל הנבראים כולם "נמצאים מאמיתת הימצאו" (רמב"ם הל' יסוה"ת א, א), ו"אמיתת הימצאו" לא יוצדק בה שם של רצון, והרי, שבחינת "רעוא דרעוין" בנקודה הפנימית זוהי בחינה של "אין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט", ועל כרחך שיש כאן גילוי יותר 'עליון' מה'רצון' של הנברא וה'רצונו' של הבורא! ה"ברכה" שמה רבנו מברך לפני מותו, ה"לפני" המיתה, המדרגה ש'למעלה' מגילוי זמן מיתתו, שהוא גילוי ה'רעוא דרעוין' כפשוטו שהוא 'רצון' שהוא שורש לרצונות, זהו גילוי כללי ש'למעלה' מתפיסת הרצון, ומשם- נקודת הברכה!!

כידוע בשם הבעל שם הקדוש, שכאשר האדם יגיע למידת ההשתוות, הוא יזכה לכל המדרגות כולן (ע' בלבבי ח"ח פ"ו).

עומק הדברים.

שלוש מדרגות יש ברצון של הנברא. מתתא לעילא: יש רצון- ח"ו לדברים האסורים, ג' קליפות טמאות, יש רצון- לדברי היתר, קליפת נוגה, ויש רצון- לקדושה. שלשת אלו הם עדיין בחינה של 'רצונו', ובמדרגה השלישית שהיא רצון דקדושה אז האדם נעשה 'כלי' לרצונו. "רצונו לעשות רצונך", והרי שה'רצונו' כאשר הוא במהלך דקדושה, ובחולין בבחינת (משלי ג, ו) "בכל דרכיך דעהו" (ע' שו"ע או"ח סי' רלא' ובשערי רמח"ל עמו' צו'), הרי שהרצונו הוא 'כלי' לרצונך.

בפשיטות, מידת ההשתוות היא 'ביטול' של הרצונו, ואז מתגלה אצל הנברא- ה'רצונך'. אבל כאשר מעמיקים ביסוד מבינים: שאם ה"כלי" הוא לא כלי של 'רצון' אלא כלי של 'השתוות'- גם ה"אור" שמאיר בקרבו הוא 'למעלה' מבחינת רצון! זה לא רק שיש 'ביטול' של כלי' שהוא רצונו של הנברא, אלא ה'ביטול' כאן- הוא 'התכללות' רצון הנברא וגילוי של אור יותר עליון! בבחינת 'מיתת' משה, שהיא- בחינת מיתת ה'רצון' והתכללותו, וגילוי אורו של משיח שהוא אור ההשתוות, שהוא הגילוי ש'למעלה' מן הרצונך!!

כידוע, שהרצון יש בו בחינה של חיצוניות ופנימיות, החיצוניות- היא רצון, והפנימיות- היא תענוג. אבל כאשר מתעלים למעלה מעולם הרצון, כלומר למעלה מהרצונך, כאן מתגלה מהלך עליון יותר.

מצד תפיסת משה שהוא בחינת רצון, נאמר "אתה הראת לְדַעַת' כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו" (ואתחנן ד, לה), הכלי "ל"אין עוד מלבדו"- הוא ע"י ה"אתה הראת לדעת". והטעם, שכאשר ה'כלי' של הנברא הוא בבחינה של רצון, הרי שיש דבר שהאדם 'רוצה' ויש דבר שהאדם 'אינו רוצה', וממילא הרצון מכריח בקרבו 'דעת'! זו הבחינה: שהדעת עולה עד הרצון, עד הכתר.

מה שאין כן מצד מידת ה'השתוות', הרי אין כאן נקודה של 'דעת' המבדלת, וממילא הכלי "ל"אין עוד מלבדו" הוא למעלה מה"אתה הראת לדעת".

מצד גילוי מעמד הר סיני מתגלה "אתה הראת ל'דעת'", והכח נעשה מכח 'משה', "משה קיבל תורה מסיני" (אבות א, א), כלומר- 'מהות' הגילוי כאן היתה בבחינת 'משה'. מה שאין כן בגילוי תורתו של משיח, שהוא מכח מידת ה'השתוות', הרי בהכרח שזה 'למעלה' מעולם הרצון, כי עד כמה שיש רצון- אין השתוות, ועד כמה שיש השתוות- אין רצון (ע' כי תבוא ס"ה ולך לך ס"ו). ומצד כך, עבודת הנברא היא למעלה מדיבוק בעולם ההלכה, שהוא בבחינה שההלכה מתגלה בה רצונו יתברך, כמו שכתוב בנפש החיים ובתניא, כי הרי הכלי הוא למעלה מה'רצונו' וממילא האור הוא למעלה מה'רצונו'. ודייקא ישנה כאן דבקות ב"לית אתר פנוי מיניה" שזו בחינת ההשתוות, שאין חילוק בין המקומות בין הזמנים ובין הנפשות.

"אין לו לקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה" (ברכות ח ע"א)- כי זה ד' בסוד הפרד"ס. מה שאין כן מצד המדרגה ש'למעלה' מהפרד"ס, בחינת ה'אין', קוצו של יו"ד- זה למעלה מ'ד' אמות של הלכה" שבהן מתגלה הרצון!!

ג

העולה מן הדברים.

שמצד תורה משה, העבודה- היא דבקות ברצון. ומצד כך דייקא, העיקר הוא ה'מעשה' שמתגלה בו רצונו יתברך 'כיצד' לעשות, בחינת "בחכמה יבנה בית" (משלי כד, ג) שהעיקר של כל דבר הוא לאסוקי שמעתא אליבא דהילכתא (יומא כו ע"א, ילקו"ש וזאת תתקנ"ה), מה שאין כן מצד גילוי תורתו של משיח, שהוא בבחינה של אדם הראשון קודם החטא ולמעלה מכך, שאז- 'לא' היה את עולם העשיה!!

כלומר, בעומק: כשם שבגילוי ה'תחתון'- לא היתה 'מציאות' של עשיה, כך בסוד ה'שורש' של העשיה- לא היה גילוי של עולם הרצון, אלא היתה מציאות שלמעלה מגילוי הרצון!

זה האור שמתגלה בשעת מיתתו של משה, שהוא בבחינה של "מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה" (קהלת א, ט), "עד כי יבוא שילה" (ויחי מט, י)- דא משה (זוה"ק בראשית כה ע"ב).

בשעת מיתתו של משה מתגלה ה"רעוא דרעוין", ולאחר מכן משה רבנו כביכול נכנס ל"לפני" המיתה.

ובשעת המיתה עצמה בה מאירים הדברים, אזי- "וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו", "סמוך למיתתו, שאם לא עכשיו אימתי" (רש"י כאן), כי האור של ה"לפני המיתה"- בזמן החיים הוא מקיף דמקיף, כי ישנן שתי מדרגות: מדרגה של 'מיתה' ומדרגה של 'לפני המיתה', מה שאין כן בשעת מיתתו זהו כבר מקיף קרוב ויש ממנו המשכה. 'אם לא עכשיו אימתי'- כי לאחר המיתה נשמתו תהיה כבר מחוץ לגופו והוא לא יוכל להמשיך את האור כאן ב'עשיה'!

הרי שמצד בחינת גילוי מידת הרצון- הוא הוא ה'קיום' של עולם העשיה, עשיה כפשוטו, מה שאין כן מצד הלפני מיתתו- זה סוד ה'ביטול' של עולם העשיה.

נמצא אם כן שיש לנו שני מהלכים בצורת העבודה.

יש מהלך של התדבקות בתורתו של "משה", שהיא דבקות ב'רצון'. ודייקא מצד כך התפלל משה על יהודה שיאמר דבר הלכה בשמו, שיזכה לאסוקי שמעתא אליבא דהילכתא (מכות יא ע"ב), והרי שזוהי הסתכלותו של "משה" על יהודה שהוא

יש לנו מהלך של עבודה של דבקות ב'למעלה' מן הרצון, בסוד האמונה, סוד ההשתוות, "אני הוי"ה לא שנית" (מלאכי ג, ו), אין שינוי, שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל. ומצד כך עבודת האדם היא 'למעלה' מנקודת הרצון!!

ד

באמת, החילוק בין תורת משה לתורתו של משיח, זהו חילוק של תורת הגבול לתורת הבלתי בעל גבול.

סוד הרצון- זהו סוד ה'כץ', השלמת הַסָּר, סוד ה'צַר', והרי שמידתו של משה שהיא 'רצון'- היא גופא מידת ה'גבול' מיניה וביה.

מה שאין כן תורתו של משיח שהיא סוד תורת ה'השתוות', אם זה שווה- אין בו חֶסֶר, ואם אין בו חסר- אין בו צורך להשלמה, ואשר על כן זה נקרא- תורת ה'אין סוף'. ודייקא מצד כך נאמר (ע' זה"ק אחרי עג ע"א) "קוב"ה ואורייתא וישראל חד", כי זה סוד האורייתא של האין סוף!!

ה

הנברא- מציאותו שהוא חסר, האין סוף- הוא "שלם בכל מיני שלמות" כמו שכתוב בספה"ק (מורה נבוכים ח"א פכ"ו, פמ"ו; דרך ה' ח"א פ"א). מהו הביטוי "שלם בכל מיני השלמות"?

כפשוטו, הכוונה היא- שהקב"ה שלם ב'כל דבר'. כלומר, לא רק ש'מציאותו' שלמה, אלא שאין בו שום דבר שהוא לא 'כולל' בקרבו. ומצד כך כתבו בספרים: שבהכרח שהקב"ה כולל את הגבול, שאם לא כן, הוא נחסר מן הגבול ואם כן הוא אינו שלם בכל דבר.

מכח ההנחה הזו, באו לייסד את סוד האחדות של הגבול והבלתי בעל גבול (ע' קל"ח פת"ח פ' כד'). שהרי הקב"ה שלם בכל מיני שלמות, ואם נחסר בו הגבול, הרי שהוא לא שלם בכל מיני שלמות, והרי שבהכרח שהוא כולל את הגבול בקרבו, ולכן, גם הדבקות ב'גבול'- היא דבקות ב'עצמותו', כי עצמותו כוללת את הגבול. כלומר, עד כמה שנאמר שעצמותו יתברך היא רק בלתי בעל גבול והיא לא גבולית, א"כ דבקות בגבול- היא לא דבקות בא"ס, אבל כאשר מתבאר שהקב"ה הוא שלם בכל מיני שלמות והוא כולל גם את הגבול וגם את ה'בב"ג, הרי שדבקות ב'מידותיו' ששורשם 'רצון'- היא דבקות ב'עצמותו'!

אבל באמת, ההגדרה שהקב"ה "שלם בכל מיני שלמות"- ענינה שונה לחלוטין!!

ההגדרה הקודמת שזכרנו- היא בסוד תפיסת ה'יש'. כלומר שאנחנו תופסים שהקב"ה "שלם בכל מיני שלמות" במובן של 'יש', והרי שאנחנו אומרים: שאת כל ה'יש' שאנחנו מכירים- חייב להיות ש'ימצא' גם בבורא יתברך שמו כי אחרת הוא חסר ח"ו.

אבל באמת, הביטוי "שלם בכל מיני שלמות"- אי אפשר להגדיר אותו כהגדרה 'חיובית' באין סוף, כי עצמותו יתברך- 'נעלמת' היא ממצאות הנבראים!!!...

אמונתנו היא: שידעיין שיש 'מצוי' אחד (רמב"ם הל' יסוה"ת א, א), אבל- את 'מהותו' לא ידעיין (הקדמת תיקוה"ז ז ע"א)! וממילא, גם ההגדרה שהוא 'כולל' הכל והוא שלם 'בכל'- זוהי הגדרה באופן חיובי שלא תוצדק בו כי לא ידעיין מהותו!

אם כן, מה כוונת הביטוי שכתוב בספה"ק שהקב"ה "שלם בל מיני שלמות"? דברי חכמים הרי אמת הם אלא שהם דברו בלשון נעלמת! אלא הענין כך הוא: הנברא- הוא חֶסֶר, ואת החֶסֶר הזה- אי אפשר להגיד בו יתברך, אשר על כן הם הגדירו שהקב"ה "שלם בכל מיני שלמות" לומר- שאת כל גדרי החֶסֶר המוכרים לנו לא יוצדק להגדיר אותם ח"ו בעצמותו. אבל לא שיש לנו הגדרה 'חיובית' שהוא שלם, כי את מהותו לא ידעיין ואי אפשר לדון בכך (ע' בלבבי ח"ח הקדמה)!!

כאשר מבינים את הדברים הללו, הרי שאי אפשר להגדיר שה'גבול' מוכרח שיהיה קיים באין סוף!

ההגדרה שמכריחה את מציאות הגבול באין סוף נובעת מתפיסת ה'יש' באין סוף, שתופסים שמציאותו יתברך כוללת באופן 'חיובי' את הכל וממילא היא כוללת גם את הגבול, ולכן דבקות בגבול היא דבקות בעצמותו. אבל כאשר מבינים שבו יתברך לא שייך לומר שום גדר, הרי שאי אפשר להגדיר שדבקות בגבול היא דבקות בעצמותו מחמת שהוא כולל את הגבול (ע' ויקהל-פקודי ס"ו)!!

1

ממוצא דברים נבין, שכאשר עומדת בפנינו הקושיא: אם את הדבקות ב'רצונו' אי אפשר להגדיר אותה כדבקות ב'עצמותו', אם כן בשעה שאנחנו עוסקים בקיום 'רצונו' כיצד יש לנו דבקות ב'עצמותו'?

תשובה פשוטה לדבר, כמו שכתוב בספרים: ש"טוב תורה עם דרך ארץ" (ע' אבות ב, ב), שהכוונה היא שבמעשיו- האדם יפעל את הדרך ארץ, את המלאכה, אבל במחשבתו- יהיה שקוע בדברי תורה! ומעין המשל של הדברים הללו, אפשר לומר: בכל עסק, בשעת קיום 'רצונו', שנקודת פנימיות הנפש- תהיה דבוקה 'בו יתברך', והחלק היותר חיצוני- יהגה בקיום 'רצונו'.

זוה אמת, אבל יש נקודה יותר פנימית מזו.

בעומק, סוד המצוות- הוא למעלה מן הדבקות (ע' כי תבוא ס"ה אות ט')!!

שכשם שיש למעלה מן ה'רצונו'- כך יש למעלה מן ה'דבקות', שבעומק 'רצונו' ו'דבקות' הם חד. שהרי ענין הדבקות- הינו חיבור של שניים, וזהו גופא סוד הרצון: שיש חסר, וכאשר החסר נשלם- יש דבקות, שזה סוד התענוג (כפי שהוזכר לעיל אות ב': שפנימיות הרצון היא 'תענוג').

כאשר מבינים שיש עולם שהוא למעלה מן ה'רצונו', מבינים גם שיש עולם שלמעלה מן ה'דבקות'. ומצד כך, אין מקום לשאול: כיצד בשעה שהאדם עוסק ב'גבול' הוא דבוק ב'אין סוף'?

התפיסה שתכלית כל דבר היא 'דבקות'- היא בסוד ה'רצונו'. מה שאין כן 'למעלה' מן הרצון- אין לנו אחיזה בה, זהו גילוי בנפש אבל לא תפיסה בהבנת הדבר! ממילא אין מקום לבוא ולדון: 'כיצד' במדרגה הזו דבקים בו יתברך? כי לא יצדק שם שם של 'דבקות'!

נמצא, שעומק הקושיא 'כיצד אפשר להיות דבוק באין סוף?'- היא מיניה וביה נשללת: שכאשר האדם עוסק בבחינת 'אין סוף'- אין לו הגדרה של 'דבקות', וכאשר הוא עוסק ב'דבקות'- הרי שהוא באמת לא עוסק ב'אין סוף'!!...

ועומק הדברים, כי הדבקות ב'רצונו'- היא בסוד ה'דעת' כמ"ש לעיל, ומצד כך יש הסבר ש'קלי' ב'דעת' לדבקות. מה שאין כן בסוד גילוי ה'אין סוף' בנפש- הכלי לכך הוא 'לא ידע', ולכך אין לכך הסבר ב'דעת', אלא ה"אור" הוא חוש במציאותו, וה"כלי" כלי של 'לא ידע'.

2

העולה מן הדברים, שמדת ה'רצונו' ומדת ה'דבקות'- הם חד.

ובאמת, כל ימי גלותינו רואים כסדר בראשונים ובאחרונים את הגילוי של מדת ה'רצונו', ה"לעשות רצונך חפצתי" (ע' תהלים מ')- הוא כסדר! כי באמת זהו האור שהאיר כל שית אלפי שנים.

אבל מצד ה"בְּמִיתִים חפשי" (תהלים פח')- ב"לפני מותו" מתגלה מהלך ש'למעלה' מן הרצון. אלא שבסוד "בין השמשות"- יש

כאן העירוב פרשיות שהוא נקודת ההטעיה!!

בכל הדורות כולם, היו יחידי סגולה בלבד שהיו זוכים להיות דבוקים בו יתברך, אבל נקודת הדבקות- היא לא היתה "עובר לסוחר", לא דובר בזאת כמעט!

מה שאין כן בדורות אחרונים, מאור הבעל שם, הרמח"ל ואילך- נקודת הדבקות קבלה גילוי, עד שהרמח"ל מעמיד ספר שלם, ה"מסילת ישרים", אשר בסופו (סופכ"ו) הוא מדגיש שהוא לאו דוקא לבן תורה, ואפילו הכי הוא מעמיד אותו על סדר ה'דבקות'!! וכל זאת למה?- מחמת שכאשר נשלם, או עומד להישלם בסוף ימין דגלותא בנין ה'רצון', הרי שנקודת הדבקות היא קומה שנבנית כמעט בדרך ממילא (ע' בלבבי ח"ח סופ"א, ופ"ג)!

אבל בסוד "בין השמשות", בו מאיר כבר האור של משיח, הרי שנגלה- עולם שלמעלה מן ה'רצון', עולם שלמעלה מן ה'דבקות', שהוא עולם ה'אין סוף', ומצד כך מצינו בחלק מרבתינו שהתחילו לדבר ב'אין סוף', אבל מצד שזה "בין השמשות"- הרי שנעשה כאן עירוב פרשיות!! שני האורות מאירים בבת אחת: מאיר ה'רצון' שהוא בחינת 'דבקות', ומאיר אור ה'אין סוף', וכאשר מערבבים את שני האורות- הרי שתופסים עולמות של 'רצון ודבקות' ב'אין סוף'!! אבל באמת, אלו הם שני דברים: זמן הגלות, שית אלפי שנים- הוא אור של 'רצון', אור של 'דבקות'. ואור הגאולה, ימות משיח, תחית המתים, אלף השביעי- הוא אור של 'אין סוף'. ולעֲרַב את עבודת גילוי הרצון והדבקות בגילוי עולמות האין סוף- זהו עירוב פרשיות שנו כאן!

כאשר מבינים את הבהירות הזו, הרי שמתיישבים כסדר קושיות רבות!

ח

משה רבנו בירך את בני ישראל 'לפני' מיתתו, ובאמת האירו כאן שלשת החלקים בבת אחת.

מחד- משה עדיין חי, ופשוט שבשעת חיותו הוא עדיין היה מחוייב בתורה ובמצוות ולא נאמר בו "במתים חפשי", ואף שאמרו חז"ל (רש"י וילך לא, כח) "אין שלטון ביום המות" אבל בודאי שעדיין הוא משועבד לגדרי התורה.

מאידך- התגלה כאן אור המיתה ש"אין שלטון ביום המות" (קהלת ח, ח). ונוסף על כך- מתגלה ה'לפני' מיתתו, האור של עולמות ה'אין סוף'.

וה"ברכה" שמשה רבנו בירך- היא מכח כל הבחינות כולן, שזה סוד האחדות האמיתית. 'אחדות' אמיתית, ולא 'עירוב' של סוד הַבְּלוּל שבבחינת בְּבָל, אלא בסוד הַבְּלוּל שבבל, ולמעלה מכך מכח ה'אחדות הפשוטה'!...

ט

"סוכה" יש לה דין, שלכתחילה צורתה: בארבע דפנות קרקע ותקרה, סך הכל- ששה צדדים. הרי שיש לנו 'קיום' של הששה צדדים בסוכה.

מאידך, אנחנו מוצאים את מצוות הנענועים שמנענעים לששה קצוות, אלא שמובא (סוכה לח ע"א)- שזהו לבטל רוחות רעות וטללים רעים שבאים מכל הששה צדדים, והרי שמבטלים את 'כח הרע' שנמצא בששה צדדים. אבל באמת, בעומק יותר: מבטלים את הששה צדדים 'עצמם' ולא רק את כח הרע שמתפשט מהששה צדדים! ולכן דייקא יש הידור לנענע בסוכה עצמה (מ"א בשם השל"ה ס' תרנ"ב סק"ג), שזה סוד "סַכַּת דְּוִיד הַנְּפֹלֶת" (עמוס ט, יא), כי גופא הנענועים הם בבחינה של נופלת!...

עד שמגיעים לשמיני עצרת, שמחת תורה, ואז באמת- 'לא' יושבים בסוכה, כי אז מתגלה גילוי של בחינת ה'אין סוף' שלמעלה מהששה קצוות, וזו בחינת 'מיתתו' של משה!!

הרי אנחנו רואים כאן, שהסדר והתכלית- הוא לא ה'סוכה', אלא הוא 'למעלה' מן הסוכה! ודייקא במצוות שמחת תורה, שמיני עצרת- אין דין של עשיה!

בסוכות- יש לנו דין של עשית סוכה, נטילת המינים, יש לנו מצוות 'לעשות'. מה שאין כן כאשר עולים 'למעלה' מהששה צדדים והששה קצוות- אין שמה 'עשיה', זהו למעלה מגילוי ה'רצון', ואזי נגלה ה'אין סוף', ולכן דייקא בשמיני עצרת לא יושבים בסוכה!!

אבל כמו שמבואר בפוסקים (שו"ע סי' תרס"ו) שבחוץ לארץ יש מנהגים לשבת- זהו סוד הערבוב שהזכרנו מקודם!! הערבוב מערב את ה'למעלה' מן הסוכה ב'תוך' הסוכה, ומצד כך יש עירוב של עולם ה'רצון והדבקות' בעולם ה'אין סוף', שזה סוד הבלבול שבבחינת בבל.

מה שאין כן מצד הדין, וכן במקומות שנהגו שלא לישב- יש כאן אור של הבהירות, של העמדת כל דבר במקומו! וכאשר יש בהירות- זהו סוד האחדות, כי העמדת כל דבר במקומו וגילוי כל דבר להיכן הוא שייך כבחינת השלשלת- יוצר אחדות גמורה.

וכאשר יש אחדות גמורה- הרי שמעמידים 'כלי אמיתי' שבקרבו יש את מציאות גילוי ה"אין עוד מלבדו"...

- [\[פרשה תשס"ה\]](#) 1]

Source: <http://bilvavi.net/shiur/זאתהברכה-054> פרשתהשבועתשסה-

Links

[1] <http://bilvavi.net/5765parsha>